

Crina Voinaghi (n. 1977, Baia Mare) este absolventă a Facultății de Litere a Universității de Nord Baia Mare și are un master de Literaturi Francofone la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. În prezent este profesoară de limba franceză la Colegiul Național Dragoș Vodă din Sighetu-Marmației.

A debutat în anul 2014 în cadrul concursului de debut literar „Incubatorul de condeie” cu proza scurtă *Vise cu dinți*, fiind publicată în volumul colectiv „Antologia IDC”, un proiect Adlittera, București, 2014.

A publicat proză scurtă în *Revista de Povestiri*, *eCreator*, *Sighet Online* și *Salut Sighet*. Cîteva dintre povestirile ei au fost premiate la diverse concursuri girate de T O Bobe, Adi Șchiop, Lavinia Bălulescu, Ana Maria Sandu și Maria Manolescu. În cadrul atelierului de *Creative Writing Sundays*, i s-a publicat proza scurtă *Proful meu preferat*, apreciată de Doina Ruști.

În 2017 a publicat volumul de proză scurtă *Nouă Vieți*, la Editura Valea Verde din Sighetu-Marmației.

Crina Voinaghi

SCHIMBAREA și alte povestiri

LIMES
2020

Cuprins

6.40.....	7
Proful meu preferat	14
Despre Adela	21
Trei la masă	25
Schimbarea.....	32
Decizii	36
Jocul	46
Ce noroc!	56
Satul.....	66
Chop Suey.....	72
Revedere.....	81
După 20 de ani	85
Fără regrete	103
Vecinul.....	108
Tristetea ochilor albaștri	112

6.40

Când l-am cunoscut pe Alin, în urmă cu vreo 4 ani, nu părea un tip prea cool. Și nici nu cred că era. Uneori mă scotea complet din sărite cu ideile lui de babalâc: să nu deschidem geamul peste zi, să ne descălțăm imediat ce intrăm în cameră, să ne spunem bună dimineța în dimineți când eu aveam capul cât o baniță, să ne schimbăm săptămânal așternuturile. Plus că își atârna la uscat chiloții deasupra dușului și dacă te poziționezi greșit te picura în cap. Nu era prea înalt, purta cămăși în pătrățele din care avea toate combinațiile de culori posibile și purta ochelari. Nu era un tip după care fetele ar fi întors capul pe stradă dar era plăcut când avea chef de vorbă ceea ce, de altfel, se întâmpla destul de rar. Nu avea prieteni și nici nu părea să-și dorească, cât despre fete, ce să mai spun?! Era cu siguranță un tip banal.

Dar să încep cu începutul. În urmă cu 4 ani am intrat la facultatea de medicină din Cluj, lucru pentru care am învățat ca nebunu' în ultimii doi ani de liceu privându-mă de multe ori de niște distracții ca lumea. Dar nu, să nu vă faceți o impresie greșită. M-am distrat și am învățat atât de mult încât uneori adormeam cu capul pe cartea de biologie. Însă nu m-am distrat cât aș fi vrut eu. În momentul în care am reușit – era o concurență care îți tăia din prima avântul, vreo 7 pe un loc – m-am trezit din beție după 3 zile spre disperarea maică-mii care ea vorbea, ea

Libris
Receptivitate

auzea, la orice îi răspundeam că eu sunt viitor medic. Mi-am completat cererea pentru cămin și am așteptat. Am prins loc în niște cămine nou construite, foarte faine, 2 în cameră, baie privată, nu-mi puteam dori ceva mai bun. Și așa l-am cunoscut pe Alin, student în anul întâi la politehnică. În următorul minut după ce mi-a strâns mâna mi-a spus trebuie să stabilim niște reguli clare pentru că nu putem trăi în haos.

– Ce reguli, coaie? Sper că nu primesc o amendă dacă nu le respect, am spus eu cu un rânjel pe care nu te puteai baza.

El mi-a spus la fel de serios că nu a vorbit urât cu mine și că nu e un tip absurd, doar că are convingerea că viața funcționează mai bine dacă există niște reguli.

– Bine, am spus eu, înlocuind coaie cu prietene, dă-i drumul!

Și așa am început să duc o viață mai ordonată ca acasă. Camera era oaza mea, locul în care știam cu siguranță că e liniște și mă pot odihni. Plus o curățenie exemplară, cred că nu era cameră mai curată ca a noastră în tot căminul. Adică în toate căminele din Cluj. În fiecare săptămână Alin ștergea, scutura, spăla geamurile și frigiderul, dezinfecța baia iar dacă îl ajutam, bine, dacă nu, făcea totul singur fără să protesteze ori să-mi reproșeze mai târziu.

Aveam o viață destul de calmă. Alin era genul de om care nu prea își face simțită prezența. De obicei, când nu era la cursuri, îl găseam stând în pat cu laptopul în brațe și căștile pe urechi. Singurul lucru care mă deranja era că în fiecare dimineață îi suna alarma la 6.40 și avea o melodie atât de ciudată pentru asemenea moment încât trebuia să fiu frânt de

oboseală ca să mai adorm după aceea. Cine se trezește cu Primăvara lui Vivaldi? În fiecare dimineață? Și iarna? Cică așa își limpezea el creierul! Alerga în fiecare zi câte o jumătate de oră iar când venea făcea duș alte 15 minute. Eu moțăiam sau stăteam în pat pur și simplu, în majoritatea dimineților nu mai puteam dormi cu tot zgomotul apei din baie și cu melodia idioată pe care o cânta sub duș. Era un la la la fără sens și fără rost, ai fi zis că fredonează melodia cu care se trezea, era cu siguranță anti talent. L-am rugat să-și pună alarma doar pe vibrații ca să nu mă trezească și pe mine sau măcar să nu mai cânte aceeași piesă de fiecare dată când face duș dar m-a demontat rapid.

– Nu pot, dacă nu se aude tare alarma risc să nu mă trezesc și atunci toată ziua mea e ruinată. Iar cât privește ce cânt, asta e, nu pot controla, e ca senzația de foame sau de sete.

– Dar în felul ăsta ziua mea e cea distrusă pentru că mă trezesc la 6.40 chiar dacă am cursuri de la 10. Și la 12 deja pic de somn.

– Hai și aleargă cu mine, a spus el serios după un moment de gândire, îți va prinde bine.

– Nu prea vreau să alerg, vreau să dorm.

A ridicat din umeri și ceasul a continuat să-i sune în fiecare dimineață la 6.40. Uneori mă ridicam și eu după 10 minute, alteori mă mai chinuiam să adorm simțindu-mi capul greu. Cu timpul m-am obișnuit, mi se părea normal să mă trezesc devreme.

Colegii mei se amuzau și de multe ori mă luau peste picior, cine a mai văzut ordine și curățenie într-o cameră de studenți? Am încercat să-l iau cu mine la chefuri, mă gândeam că va fi și el obosit și mă

Libris .RO
Respect pentru drepturile de autor
va lăsa dimineața să dorm dar de fiecare dată îmi spunea:

– Astea nu-s de mine, e prea multă lume și trebuie să te distrezi că vrei sau nu, e program impus.

– Bine, dar tu te distrezi vreodată? nu m-am putut eu abține.

– Normal că mă distrez, orice om are nevoie de distracție, doar că nu mă distrez bând bere și agățând fete.

– Dar cum? Parcă ai fi bunica...

– Cândva poate îți voi spune. Dar acum plec, întârzii la cursuri.

Și dus a fost. Eu mă gândeam ce distracții poate avea un tip ca el, ce prieteni, ce familie. Nu vorbea prea mult, tot ce știam era că are o soră mai mică, îi place informatica și ascultă post rock. Și Vivaldi, să nu uit. Într-o zi a apărut cu un tort de înghețată pe jumătate topit în mână și mi-a spus:

– Sunt foarte fericit azi. Am luat înghețată să sărbătorim. Am luat un premiu de debut, unul foarte important pentru mine și o mare editură îmi va publica poeziile.

– Tu scrii poezii? am întrebat eu cu toată stupoarea din lume.

– Scriu poezii, da, e o pasiune de-a mea mai veche.

Adică orice aș fi putut spune despre el dar nu că scrie poezii. Nu părea deloc genul.

– Felicitări, am mai reușit să articulez.

– Merci, adu 2 linguri, hai s-o mâncăm până nu se topește de tot.

Asta a fost una. Apoi în altă zi a apărut cu o fată. I-a arătat niște cărți, i-a explicat ceva pe laptop în timp ce eu îi urmăream din patul meu, cuibărit ca un

raton care așteaptă venirea primăverii. S-a purtat ireproșabil iar la final a condus-o, parcă eram în plin secol XIX. Dar era ok cu toate ciudățeniile lui.

Apoi într-o zi, prin anul III, a dispărut. Complet. Nimeni nu a auzit nimic de el. Cu greu am făcut rost de numărul lui de telefon de acasă, i-am sunat părinții care au apărut la un moment dat la cămin. Mama lui era mică de înălțime și necăjită, tot lăcrima și își ștergea nasul, nu vorbea prea mult, tatăl lui a fost cel care mi-a pus câteva întrebări apoi au plecat lăsând toate lucrurile lui neatinsse. Nici eu nu m-am atins de ele și așa a trecut tot anul. Nimeni nu a mai vorbit de el, nimeni nu a întrebat nimic de parcă nici n-ar fi existat. Eu eram destul de ocupat la facultate, i-am simțit la început lipsa după care am dus o viața mai mult decât destrăbălată. Toată camera era a mea, nu puteau pune pe altcineva pentru că el era tot acolo, din punctul de vedere al administrației nimic nu se schimbase. Am lăsat deoparte curățenia, am dus diverse fete ba chiar am organizat câteva chefuri. Dar nu lăsam pe nimeni să atingă ceva din ce era a lui. Și îmi lipsea dimineața când mă trezeam la 6.40 și stăteam cu ochii în tavan nemaiputând să adorm.

A apărut în iunie când era sesiunea. Bronzat, cu hainele cam murdare și cu barbă, putea foarte bine să fie confundat cu un vagabond, lucru ce mi s-a părut ciudat pentru că el era întotdeauna îngrijit și curățel. Cum a deschis ușa l-am auzit:

– Ce e cu haosul ăsta aici, au fost tătarii?

Clișeele lui semănau cu ale tatălui meu. Plus că nu înjura niciodată, ceea ce era încă o ciudățenie. Îl priveam de parcă ar fi fost o fantomă. Nu avea bagaj, nu avea nimic, doar el și barba lui.

– Unde ai fost, coaie?! nu m-am putut abține.

– La distracție, zise el relaxat. Prin munți, prin văi...

– Și?

– Și acum sunt mai bine. Îți recomand și ție.

– Bine, dar mama ta...

– Dacă te îngrijești de toată lumea nu mai ajungi niciodată să știi cine ești. Tu, de exemplu, habar n-ai.

Am vrut să protestez că am o vagă idee dar mi-am dat seama că e în zadar.

– Hai să facem curățenie! De fapt știi ce, stai liniștit că fac eu, merci că ai avut grijă de lucrurile mele.

– Da' unde pula mea ai fost? am strigat eu mai tare decât aș fi intenționat. Fără haine, fără bagaje? Ai lipsit 6 luni bune.

– Mda, poate aș mai fi avut nevoie de încă vreo două dar mă stresează realitatea. Am fost prin țară.

– Cum? Cu ce?

– Ei, cum, cu ocazii, mi-am luat un cort pe care l-am cedat azi unui tip care într-adevăr părea să aibă nevoie de el, de fapt i-am cedat tot rucsacul.

Nu a mai vrut să-mi spună mare lucru, s-a închis în baie și când a ieșit de acolo era cel mai aranjat tip din campus, după care totul și-a reluat ritmul normal. Nu știu dacă l-au primit la examene dar nu prea cred, era mereu cu căștile pe urechi iar când îl întrebam ceva, nu-mi răspundea. Totuși când ne-am despărțit mi-a spus „Ne vedem la anu!” și am bănuțit că trebuie să repete.

Apoi când am venit în anul IV nu l-am mai găsit. De data asta dispăruseră și lucrurile lui iar colegul meu de cameră era un tip din anul II de la geografie și turism care făcea niște chefuri de mă

durea capul. Asta așa, vreo două săptămâni, după care i-am spus:

– Ascultă, trebuie să stabilim niște reguli clare pentru că nu putem trăi în haos.

Dar nu prea a ascultat și îi plăceau foarte mult chefurile așa că în mijlocul anului n-am mai avut ce face și m-am mutat la o fată cu care aveam o legătură – zicea ea! – doar că nu eram prea serios și mă enerva când îmi făcea program.

N-am rezistat mult nici la ea, m-am mutat după vreo 3 săptămâni cu un coleg de-al meu înapoi în cămin, nu era nici bine nici rău, nu se întâmpla niciodată nimic, totul se reducea la cursuri, practică, examene.

Am început să învăț din greu, eram foarte ocupat și nu mai aveam timp de chefuri și fete. Apoi m-am apucat de alergat. În fiecare dimineață îmi puneam alarma la 6.40 și nu am vrut să renunț deși colegul de cameră aproape că m-a implorat iar când a văzut că nu are șanse, și-a făcut obiceiul de a dormi cu dopuri în urechi și perna pe cap.

Asta e, uneori trebuie să faci ceea ce trebuie să faci. A fost singurul lucru la care am ținut cu încăpățănare până la sfârșitul facultății. Tot restul, nu mă interesa și nu prea conta. Nu l-am mai văzut niciodată pe Alin dar și acum, când mai alerg prin parc, uneori singur alteori cu soția mea, mi se pare că îl văd, că îi recunosc adidașii sau căștile. Nu îl strig niciodată pentru că, dacă ar fi el, nu aș ști ce să-i spun. Și atunci alerg mult mai repede și mă gândesc cât e de ciudat cum unele lucruri lasă urme și nici măcar nu ai putea spune că sunt cele mai importante.

Proful meu preferat

În ziua în care am început cursul de literatură universală ceva era diferit. Poate lumina care cădea pe mesele din amfiteatru. Poate două dintre colege care s-au așezat lângă mine întrebându-mă ce mai fac. Nu am apucat să răspund, nici nu am apucat să-mi revin din mirare. Niciuna nu vorbea în mod normal cu mine, eram catalogată drept o ciudată. Oamenii se încred prea mult în aparențe. Mă îmbrăcam aproape tot timpul în negru și purtam haine cu vreo două numere mai mari ca să nu mi se vadă sânii și gata, ceva era defect. Când mă uitam în oglindă mă gândeam că nu am prieteni pentru că sunt urâtă dar nu cred că era chiar așa. Eram o adolescentă obișnuită, șatenă cu ochi căprui, purtam tot timpul părul lung prins la spate de parcă voiam să fiu urâtă, nu mă fardam niciodată și aveam câteva coșuri permanente. Feminitatea îmi dădea de furcă, avusesem o experiență-două cu băieți în liceu dar nu prea îmi plăcuse așa că încercam să-mi omor hormonii cu haine largi și lecturi deprimante.

Ușa s-a trântit și în prag s-a oprit un bărbat între 40 și 50 de ani, cu barbișon și ochelari perfect rotunzi, nu prea înalt, pirpiriu chiar, purtând un pardesiu verde, cizme de ploaie galbene și având în mână o geantă diplomat care nu i se potrivea deloc. A durat câteva secunde doar până l-a observat toată lumea apoi s-a făcut complet liniște. Nu tot timpul

aveai ocazia să vezi intrând la curs un profesor – am presupus imediat că el era profesorul – îmbrăcat ca pentru potop când afară era soare și vreo 25 de grade. A dat roată prin sală cu privirea, într-un moment când s-a făcut o liniște mormântală de zici că brusc eram cu toții transformați în stane de piatră după care a început să coboare cu nonșalanță treptele spre catedră. Și-a așezat cu grijă geanta pe care a încercat să o deschidă dar nu a reușit din prima așa că a renunțat și s-a ocupat de pardesiu. Dedesubt purta o cămașă în carouri puțin cam mare și o cravată cu modele maro care era ca nuca-n perete. În acel moment au început să se audă chicoteli care ar fi devenit mai vocale dacă personajul nu ar fi vorbit dându-și părul, puțin cam lung, spre spate și înălțându-se din călcâie vreo doi centimetri.

– Bună ziua. Mă numesc Augustin Bunescu și împreună vom face cursul de literatură universală.

Avea o voce baritonală, serioasă și sacadată care contrasta evident cu felul în care era îmbrăcat. A vorbit întruna timp de două ore, într-o liniște presărată de scârțâitul pixurilor și de câte o mână ridicată care voia să întrebe ceva. Și atunci se lansa în explicații suplimentare care făceau pixurile să scârțâie mai tare. Când a plecat din amfiteatru ploua cu găleata.

Mergeam la facultate doar pentru cursurile lui. În rest ascultam muzică la căști și mă uitam la copacul care se vedea de la locul meu și îmi ținea companie dansând cu frunzele sau crengile lui – în funcție de anotimp – pe muzica mea.

Am început să citesc Shakespeare și într-o zi, după curs, când tocmai a urcat câte două scările amfiteatrului împiedicându-se la final în adidașii albi